

Sana Kötü Yol 1964

– Herstory · 16 Nisan 2023

Sheriphe: İvan'ın Kız Kardeşi

Asia: Kara Yüzün Kız Kardeşi

İvan : Duygusuz Bir Adam

Kara Yüz : Asia'nın Abisi

Jandarma eri: Hapishanede Nöbetçi

Hayatlar bizim mi de

Günahları bizim olsun

Kötüler günahınız geçti bana

Yanlış başladım hayata

Sheriphe

BİRİNCİ BÖLÜM- Adi Takas

Anadolu'nun yoksul bir dağ köyünde, 1964 yılının Temmuz ayında

Hayat işbaşında; birilerinin bundan sonra izleyeceği yolu çiziyor, birilerine de yol bile çizmiyor, ortada bırakıyor.

Onlardan birisi Sheriphe.

Henüz 18 yaşında ve bundan sonra onun için her şey farklı olacak .

İvan, kardeşi Sheriphe'ye " Yarın sabah Sel Dağı'na odun yapmaya gideceğiz, ona göre erken kalk" dedi

Ertesi sabah, hayvanlarını alıp odun etmek için yola koyuldular

Giderken İvan, kardeşine çok sevecen davranıyordu. Sheriphe buna pek anlam verememişti; şu zamana bir kardeş yakınlığı görmemişti.

O saatlerde, aynı köyden Kara Yüz ve kardeşi Asia da odun yapmak üzere yola çıkmışlardı. Bu iki kardeş gerçekten neşeliydi; güzel bir şeye gittikleri belliydi.

Sheriphe, hava bir tuhafılık sezmişti; yakında odunlar varken neden uzağa, insanların hiç ayak basmadığı yere gidiyorlardı.

Dağın zirvesine yaklaşmışlardı. Gri bulutlar çok hızlı hareket ediyor; kuzgunların sesleri ormandaki küçük kuşları korkutuyordu. Issızlık hakimdi buralara.

Bazı sesler geliyordu; Kara Yüz ve Asia'ydı gelenler.

Onları görünce, Sheriphe'nin tedirginliği iyice arttı.

Issız ormanda kirlenmiş bir plan işlemeye başlamıştı; aslında bu bir "takas" planıydı. Sadece, Sheriphe'nin hiç bir şeyden haberi yoktu.

Kara Yüz, İvan ve Asia üçünün planıydı. Kara Yüz, Asia'yı isteyen İvan'a kardeşin Sheriphe'yi bana verirsen sana Asia'yı veririm sözünü vermişti. Plan buydu.

Kara Yüz, kardeşi Asia'yayı İvana teslim etti, Asia gönüllüydü, hemen İvan'ın yanına gitti, onlar ormanın derinliklerinde gözden kayboldular.

Sheriphe, Kara Yüz'la yalnız kalmıştı. Sheriphe hiç istemiyordu Ama burada "orman kanunları" geçerliydi. Kara Yüz, onu zorla götürdü.

Ormanın sessizliğinde çığlıklar karşı tepelere vurup yankı yapıyor ve çamların tepelerinde uğuldayan rüzgara karışıp kaybolup gidiyordu. O çığlıkları ne o gün ve ne daha başka gün hiç duyan olmadı.

İKİNCİ BÖLÜM- Namus

Asia ile İvan evlendiler, arkalarını hiç bakmadılar, hiç vicdanları sızlamadı, hiç suçlanmadılar, namussuz sayılmadılar

Sheriphe evlenmek istemedi, ama namusuzların namus anlayışı galip geldi. Ve resmi nikah kıyıldı, ama gerçekte masum kıza kıyıldı.

Bir yıl kavgalı mutsuz evlikten sonra, Sheriphe çıkışı yolunu babasının evine gitmekte gördü; aslında ona çıkış yolu yoktu.

Baba evi, köyün yukarısında ıssız bir yerdeydi. Babasının sigaradan dolayı, iki bacağı kesilmiş zavallı bir adamdı, annesi dersin öyle.

Kara Yüz boşanmak istemiyor, Sheriphe'yi zorla eve götürme kalkışıyordu.

Rahat vermiyordu. Bundan dolayı, Sheriphe, köyde bir akrabasının yanında kalmaya başladı; orda daha güvende olacaktı. Fakat orada da rahat bırakılmadı. Artık masum hayatından çok uzaktaydı, hiç kimse bu noktaya nasıl geldiği ile ilgilenmiyordu. O artık kocasını terk etmiş, kolay lokma görülen birisiydi. Bunca karmaşadan sonra, dış dünyanın yanlışlarına gerek yoktu; artık Sheriphe kendisi de tehlikeli sulara gezmeye başlamıştı. Sonunda, hayatının en büyük yanlışını yaptı; O'nu bu hayattan kurtaracağını vaadeden evli bir erkekle birlikte oldu.

Kara Yüzün şikayeti üzerine, basıldılar ve "zina" suçundan tutuklandılar.

BÖLÜM 3 - AYRILIŞ

Sheriphe'nin hapis cezası kesinleşmişti, ilk defa köyünden çıkıyordu.

Ayrılık günü gelmişti; o gün evlerinin yakınındaki tepe çıktı, oradaki çam ağacına yaslandı. Hafif hafif rüzgar esiyordu, serinliği hissetti yüzünde.

Karşı dağlara, gökyüzüne, evlerinin önünden akan çaya baktı. Çıplak ayakla suda yürüdüğü günler geldi gözünün önüne.

Bu çam ağacın altında kendi başına oturduğu saatler, hayatın en mutlu zamanlarıydı.

Vedalaşmak için baba evine gitti, kimseye sarılmadan veda etti.

Giderken, koltuk değnekleri ile kapı önünde duran babası, yanında küçük kız kardeşleri ve annesinin görüntüsü kalmıştı gözlerinde.

Hapishaneye yanında kaldığı akrabasıyla gittiler.

Orada da buruk veda yaşandı.

"Amca, hakkını helal et. Benim hatam yüzünden, siz de köye karşı mahcup oldunuz Böyle olsun istemezdim. Ben artık o köye asla dönmeyeceğim. Tekrar hakkını helal et. Bunları sadece sana söylüyorum, kimse bilmesin" dedi.

4- BÖLÜM- MAHPUSHANE

O'na hapisane dışardan daha iyi geldi. Kendisinin yalnız olmadığını gördü, bir çok kadın kendisi gibi yanırlara maruz kalmıştı.

Bu duruma sevindi; sonra diğer insanların başına gelenlerden mutlu olduğu için biraz suçluluk hissetti. Sonra düşündü, aslında sevindiren şey, onu gerçekten anlayan insanların olmasıydı.

Köye, asla dönmemeye karar vermişti; ama ne yapacağı bilmiyordu.

Hayatta bir becerisi yoktu, okur yazarlığı bile yoktu, en kötüsü köyünden başka bir yer bilmiyordu. Ama kararlıydı.

Hapishaneden tutukluları, duruşmalara mahkemeye götürüp getiren jandarma

eri, Sheriphe'nin dikkatini çekmişti. Jandarma eri de

sanki Sheriphe'nin talihsizliğini görmüştü. Aralarında bir sempati gelişti.

Bir fırsatını bulup jandarma eriyle konuştu.

" Boyu posu, yaşı, akklı hiç önemli değil, memleketinizde evlenmek isteyen biri varsa ben onunla evlenebilirim. Cezam yakında bitiyor, bittiği gün gelip beni alabilirler " diye gözleri buğulanarak söyledi.

Bu arada, günler aylar geçiyor, yanında durduğu akrabaları dışında görüşüne gelen yoktu. Onlarlar konuştu, duydukları hoşuna gitmedi

Bütün olanlardan sonra, Kara Yüzün boşanmaya razı olacağını düşünmüştü. Hayatında yasal yükümlülük istemiyordu. Fakat, adamın boşanmak gibi niyeti olmadığını öğrendi.

5- BÖLÜM :BÜYÜK AYRILIŞ

Sheriphe'nin hapis cezası bitmişti. Boşanma davası için mahkemeydiler. Kara Yüz "Boşanmak istemiyorum" dedi. Hakim, boşanma kararı vermedi.

Mahkeme salonun kapısından birlikte çıktılar. Kara Yüz Sheriphe'yi alıp köye götürecekti.

Sheriphe adliyenin kapısında hızla çıktı ve kabalıklara karıştı. Onu birileri son defa görüyordu.

Adliyen, yüz metre uzakta bekleyen bir otomobile bindi; hiç tanımadığı insanlarla , hiç bilmediği yere doğru gidiyordu.

Şehirler, kasabalar geçtiler. sonunda, toprak dağ yolundaydılar. Virajlı yolların bitiminde, 15-20 hanelik bir köye geldiler.

Bu köyde, küçük bir evlilik bir töreni yapıldı. Tabi ki resmi bir evlilik olmadı, çünkü hala evli gözüküyordu.

Damat, jandarma erinin amcasıydı. Patlayan av tüfeği fışeğinden çıkan barutlar, amcanın yüzüne gelmiş, ve iki gözü de zarar görmüştü. Daha gözünün birisi zayıf da görmeye başlamıştı. Bunlar önemli değildi Sheriphe için, iyi birisi olsun tek dileğiydi.

SON BÖLÜM

Sheriphe, anayurdundan uzakta bir hayata başlamıştı. Hiç bir zaman doğduğu yerleri gidip görmek istemedi ve hiç bir şeyi de hatırlamak istemedi. Sadece, dereleri, tepeleri ve evlerinin önündeki çayı hayalinde tuttu.

Orada yaşamaya başladıktan hemen sonra, evlerinin yakınlarındaki yüksek bir tepeye çam ağacı dikti. Her yer çam ormanıydı; buna hiç kimse bir anlam veremedi. Sheriphe, bu fidanı suladı, gübreledi,

kocaman bir am ağaç yaptı.

Yakın zamanda, vasiyeti üzerine bu am ağacını dibine gömüldü. Őimdi orada tek başına, rüzgarın am dallarındaki uğultusunu dinleyerek huzur içinde yatıyor.

Ve mezar taŐında okuyorsunuz:

Hayatlar bizim mi de

Günahları bizim olsun